

200702381/1.

Datum uitspraak: 22 mei 2007

**AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**appellanten,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33117 van de rechtbank  
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 maart 2007 in het  
geding tussen:**

**appellanten**

**en**

**de Minister van Buitenlandse Zaken.**

## **1. Procesverloop**

Bij het besluit van 8 februari 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 8 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 maart 2007, verzonden op 6 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 april 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

## **2. Overwegingen**

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers  
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Ramrattansing  
ambtenaar van Staat

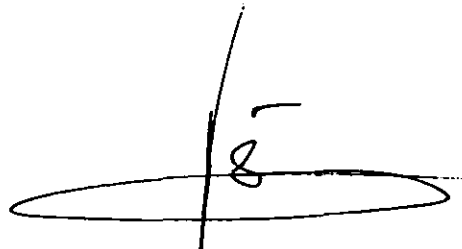
Uitgesproken in het openbaar op 22 mei 2007

408

Verzonden:

**22 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,  
de Secretaris van de Raad van State,  
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,  
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage  
zittinghoudende te Amsterdam  
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

## Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)  
j° artikel 71 en 72 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/33117

V-nrs.:

inzake: , geboren op , en  
, geboren op  
beiden van Marokkaanse nationaliteit, eisers,  
gemachtigde: mr. M.I. Jap-A-Joe Blagrove, advocaat te Utrecht,

tegen: de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,  
gemachtigde: mr. C. Brand, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van  
het Ministerie van Justitie.

### I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 8 februari 2006 zijn de aanvragen van eisers om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "verblijf bij vader" afgewezen. De bezwaren die door eisers tegen deze besluiten zijn gemaakt, zijn bij het bestreden besluit van 8 juni 2006 ongegrond verklaard.

2. Op 6 juli 2006 hebben eisers tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 8 augustus 2006. Op 11 oktober 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingezonden.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 januari 2007. Eisers zijn aldaar vertegenwoordigd door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was de vader van eisers, (hierna: referent) aanwezig.

### II. OVERWEGINGEN

1. Verweerder heeft de vaste bestuurspraktijk dat een aanvraag tot het verlenen van een mvv wordt getoetst aan dezelfde criteria als die gelden bij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

2. Ingevolge artikel 3.13, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming, verleend aan het in artikel 3.14 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 van het Vb 2000 bedoelde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden.

3. Ingevolge artikel 3.16 van het Vb 2000 wordt, zolang de vreemdeling of de hoofdpersoon met meer dan één andere persoon tegelijkertijd door een huwelijk of een partnerschap is verbonden, de

verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, van het Vb 2000 slechts verleend aan één echtgenoot, geregistreerd partner of partner tegelijkertijd, alsmede aan de uit die vreemdeling geboren minderjarige kinderen.

4. Uit het besluit van 8 februari 2006 blijkt dat de aanvragen van eisers voor een mvv zijn afgewezen om twee redenen. Ten eerste omdat referent is getrouwd met twee vrouwen en eisers de kinderen zijn van de vrouw waarmee referent niet samenwoont. Ten tweede omdat op grond van het beleid van verweerder aangenomen moet worden dat de feitelijke gezinsband tussen referent en eisers is verbroken. De rechtbank begrijpt dat elke afwijzingsgrond voor verweerder op zich dragend is voor de afwijzing van de aanvragen. Ter zitting heeft verweerder dit desgevraagd bevestigd.

Het betoog van eisers dat het bestreden besluit niet helder en eenduidig is gemotiveerd omdat zowel artikel 3.16 van het Vb 2000 wordt tegengeworpen als uitvoerig wordt ingegaan op het beleid terzake gezinshereniging slaagt niet. Het besluit is, zoals uit het voorgaande blijkt, in zoverre voldoende duidelijk.

5. Niet in geding is dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 3.16 van het Vb 2000. De rechtbank leidt uit de formulering van deze bepaling af dat als sprake is van polygamie geen vergunning verband houdende met gezinshereniging of gezinsvorming kan worden verleend. Hoewel de plaatsing van de bepaling er op zou kunnen duiden dat wel beleidsvrijheid bestaat om op grond van artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 de vergunning te verlenen, biedt de tekst van de bepaling, mede gelet op de daarbij behorende Nota van Toelichting, deze ruimte niet. Verweerder was derhalve op grond van zijn vaste bestuurspraktijk gehouden de aanvraag van eisers af te wijzen.

6. Door eisers is evenwel een beroep gedaan op artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) en op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

7. Verweerder heeft in het besluit tot afwijzing van de aanvragen overwogen dat noch het IVRK noch artikel 8 van het IVRK noopt tot vergunningverlening. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM heeft verweerder in het bijzonder overwogen dat het feit dat er sprake is van een objectieve belemmering om het familie of gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen, te weten de omstandigheid dat het blijkt de nota van de Geneeskundig Inspecteur van 6 februari 1997 voor referent medisch blijvend onverantwoord is terug te keren naar Marokko in de onderhavige zaak, niet tot een positieve verplichting tot vergunningverlening leidt. Daarbij acht verweerder van belang dat referent slechts een zeer korte periode (tussen 1989 en 1990) in Marokko deel heeft uitgemaakt van het leven van eisers en hij anderszins geen invulling heeft gegeven aan het familie- of gezinsleven met eisers in Marokko. Voorts is van belang dat eisers momenteel op hetzelfde adres als hun moeder verblijven waardoor hun situatie in het land van herkomst niet als schrijnend is aan te merken. Daarnaast is het de keuze van referent geweest om zich in Nederland te vestigen. Ten aanzien van de stelling dat referent eisers onder meer financieel heeft ondersteund, met grote regelmaat belt en hij hun toekomst bespreekt indien hij bij hen in Marokko is, heeft verweerder aangegeven dat niet valt in te zien waarom referent vorenstaande niet blijvend kan doen. De weigering eisers verblijf hier te lande toe te staan, belet niet, aldus verweerder, de voortzetting van het familie- of gezinsleven tussen eisers en referent, zoals dat thans bestaat terwijl eisers nog in hun land van herkomst verblijven. In het bestreden besluit is hieraan toegevoegd dat niet is gebleken van een onaantoonbare toekomst van eisers in Marokko. Voor verweerder valt niet in te zien dat de verzorging en begeleiding die eisers behoeven, gezien hun leeftijd en gezondheid, niet door hun moeder, dan wel op afstand door hun vader gegeven kan worden. De omstandigheid dat zij geen opleiding volgen en geen werk hebben in het dorp waar zij woonachtig zijn, leidt evenmin tot een ander oordeel. Hierin verschilt de situatie van eisers niet van de situatie van hun landgenoten.

8. Onder omstandigheden kan artikel 8 van het EVRM in afwijking van het nationale recht een verblijfsrecht geven om (de voortzetting van) gezins- of familielevens mogelijk te maken.

In artikel 8, eerste lid, van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

In artikel 8, tweede lid, van het EVRM is bepaald dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk, in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

9. Door verweerder is in het verweerschrift gesteld dat polygamie een aspect van openbare orde betreft hetgeen eveneens een geslaagd beroep op artikel 8 van het EVRM in de weg staat. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder een beroep gedaan op de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, van 14 februari 2006 (AWB 05/13945 MVV).

De onderhavige situatie is evenwel niet gelijk aan de situatie waarop de genoemde uitspraak van 14 februari 2006 betrekking had, zodat aan deze uitspraak reeds daarom geen doorslaggevende betekenis kan worden toegekend. Deze uitspraak zag immers op de aanvraag voor een mvv van een (tweede) echtgenote van referent, en niet op een aanvraag voor een mvv door de kinderen van een (tweede) echtgenote.

Naar het oordeel van de rechtbank kan de omstandigheid dat bij de vader sprake is van polygamie niet reeds op voorhand betekenen dat van schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake kan zijn. Beoordeeld zal dienen te worden of er op grond van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting is eisers een mvv te verlenen. Hiertoe zal, met inachtneming van de doelen als omschreven in artikel 8, tweede lid, van het EVRM een belangenafweging moeten worden gemaakt. Het belang van de staat om polygame situaties te voorkomen, neergelegd in artikel 3.16 van het Vb, dient, mede gezien de uitspraak van de Rechtseenheidskamer van 19 maart 1998, JV 1998/59, kennelijk zowel ter bescherming van de goede zeden alsmede als ter beperking van immigratie uit een oogpunt van het economisch welzijn van het land. Dit belang staat tegenover het belang van eisers tot gezinshereniging met hun vader, in het bijzonder die van de minderjarige eiser,

Naar het oordeel van de rechtbank reiken in de onderhavige situatie de belangen van eisers niet zover dat artikel 8 van het EVRM tot een positieve verplichting leidt om in strijd met artikel 3.16 van het Vb een mvv te verlenen. Daarbij neemt de rechtbank in het bijzonder in aanmerking de leeftijd van eisers, hun leefomstandigheden, hun banden met Marokko, de slechts korte periode dat referent bij eisers in Marokko heeft verbleven en de bewuste keuze die referent destijds heeft gedaan om eisers in Marokko te laten opgroeien, een en ander zoals verwoord in het besluit tot afwijzing van de aanvragen en het bestreden besluit. Aan de stelling van eisers dat zij niet door hun moeder kunnen worden verzorgd, gaat de rechtbank voorbij, nu deze niet feitelijk is onderbouwd.

De rechtbank acht de motivering van het bestreden besluit wat betreft het beroep op artikel 8 van het EVRM juist en voldoende duidelijk.

10. Uit de overwegingen van het bestreden besluit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige eiser, Wat betreft het gewicht dat aan het belang

van het kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat artikel 3 van het IVRK, zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in onder meer haar uitspraak van 22 februari 2006, JV 2006/132, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Van de door eisers gestelde schending van artikel 3 van het IVRK is derhalve geen sprake.

11. Eisers hebben ten slotte aangevoerd dat verweerder bij het nemen van het bestreden besluit ten onrechte niet is ingegaan op hun argumenten dat de belangen van de Nederlandse overheid wellicht heroverweging verdienen, gelet op de demografische ontwikkelingen in Nederland. Naar het oordeel van de rechtbank behoefde verweerder bij het nemen van het bestreden besluit niet uitdrukkelijk op deze stelling in te gaan, reeds omdat de stelling daartoe te algemeen is en niet nader onderbouwd.

12. Uit het voorgaande volgt dat verweerders afwijzing van de aanvraag op grond van de polygame situatie van referent niet in strijd is met het recht. Aan hetgeen door eisers is aangevoerd met betrekking tot de andere afwijzingsgrond, komt de rechtbank in verband hiermee, niet meer toe. Het beroep is ongegrond.

13. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

### III. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 5 maart 2007 door mr. S.M. Schothorst, voorzitter, in tegenwoordigheid van drs. O. Bies, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

06 MRT 2007

Conc.: MS

Coll:

D:B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

JAP A JOE

advocatenkantoor

mr. h.k. jap-a-joe  
 advocaat en procureur  
 kandidaat notaris  
 mr. r. veerkamp  
 mr. h.s.k. jap-a-joe  
 mr. drs. a. boumanjal  
 mr. f.w. verweij  
 mr. dr. m.i. jap-a-joe blagrove  
 advocaten en procureurs

utrecht,

3 april 2007

Afdeling Bestuursrechtspraak  
 van de Raad van State  
 Postbus 16113  
2500 BC 'S GRAVENHAGE

Tevens per fax 070 - 365 13 80

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

|                       |              |
|-----------------------|--------------|
| <b>RAAD VAN STATE</b> |              |
| 1001                  | INGEKOMEN    |
| B                     | - 3 APR 2007 |
| ZAACNR.               | 02381        |
| AAN:                  | VI           |
| BEHANDELD: DD:        | PAR:         |

Geven eerbiedig te kennen:

en , ter zake dezer domicilie kiezende te  
 Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en procureur mr.  
 H.S.K. Jap-A-Joe, die door hen ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit  
 hoger beroepschrift ondertekent;

dat zij tijdig in hoger beroep komen van de uitspraak van de rechtbank te  
 's-Gravenhage (zittinghoudende te Amsterdam) d.d. 5 maart 2007 (verzonden op 6  
 maart 2007). Een kopie van de uitspraak gaat hierbij.

dat de zaak betreft: mvv;

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn  
 gevolmachtigd door appellanten, respectievelijk geboren op 26 november 1987 en  
 12 september 1990, vreemdelingen van Marokkaanse nationaliteit;

postadres: postbus 13244 3507 te utrecht  
 bezoekadres: maliestraat 5 3581 sh utrecht  
 telefoon: 030 233 12 30 fax: 030 231 91 09  
 e-mail: japajoe@ision.nl

dat zij zich met de uitspraak niet kunnen verenigen;

dat hun grieven luiden als volgt:

# GRIEF I

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 9, tweede alinea:

"Naar het oordeel van de rechtbank kan de omstandigheid dat bij de vader sprake is van polygamie niet reeds op voorhand betekenen dat van schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake kan zijn. Beoordeeld zal dienen te worden of er op grond van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting is eisers een mvv te verlenen. Hiertoe zal, met inachtneming van de doelen als omschreven in artikel 8, tweede lid, van het EVRM een belangenafweging moeten worden gemaakt. Het belang van de staat om polygame situaties te voorkomen, neergelegd in artikel 3.16 van het Vb, dient, mede gezien de uitspraak van de Rechtseenheidskamer van 19 maart 1998, JV 1998/59, kennelijk zowel ter bescherming van de goede zeden alsmede ter beperking van immigratie uit een oogpunt van het economisch welzijn van het land. Dit belang staat tegenover het belang van gezinshereniging met hun vader, in het bijzonder van de minderjarige eiser, Naar het oordeel van de rechtbank reiken in de onderhavige situatie de belangen van eisers niet zover, dat artikel 8 van het EVRM tot een positieve verplichting leidt om in strijd met artikel 3.16 van het Vb een mvv te verlenen. Daarbij neemt de rechtbank in het bijzonder in aanmerking de leeftijd van eisers, hun leefomstandigheden, hun banden met Marokko, de slechts korte periode dat referent bij eisers in Marokko heeft verbleven en de bewuste keuze die referent destijds heeft gemaakt om eisers in Marokko te laten opgroeien, een en ander zoals verwoord in het besluit tot afwijzing van de aanvragen en het bestreden besluit. Aan de stelling van eisers dat zij niet door hun moeder kunnen worden verzorgd, gaat de rechtbank voorbij, nu deze niet feitelijk is onderbouwd. De rechtbank acht de motivering van het bestreden besluit wat betreft het beroep op artikel 8 van het EVRM juist en voldoende duidelijk."

### Toelichting

Blijkens deze passage lijkt de rechtbank in wezen slechts het bepaalde in artikel 8 EVRM toe te passen. Desondanks wordt ook het bepaalde in artikel 3.16 Vb van belang geacht terwijl toch tenminste impliciet in deze passage is aangegeven dat dit moet wijken voor het bepaalde in gemeld Verdragsartikel.

Ten onrechte is mitsdien niet duidelijk de keuze gemaakt, die desondanks wél in deze passage is te lezen: artikel 8 EVRM wordt toegepast en niet artikel 3.16 Vb nu dit (kennelijk ?) strijdig is met artikel 8 EVRM.

Het bepaalde in artikel 3.16 Vb is dusdanig algemeen en tegelijkertijd dusdanig beperkend dat dit artikel ook in de visie van eisers inderdaad in strijd is met artikel 8 EVRM. Vanzelfsprekend wenst verweerder zich te verzetten tegen polygame situaties doch het valt niet te betwisten dat ook in die situaties sprake is van "family life" als bedoeld in artikel 8 EVRM zodat het primaat bij dit laatste artikel ligt.

Vervolgens is de keuze die in artikel 3.16 Vb besloten ligt –slechts één (huwelijks)partner met de uit die partner geboren kinderen worden toegelaten- op zich reeds in strijd met artikel 8 EVRM. Een dergelijke keuze kan en mag niet verlangd worden indien er sprake is van family life en zulks geldt temeer indien er sprake is van kinderen.

Voorts laat artikel 3.16 Vb gezien de tekst ook geen enkele belangenafweging toe.

Getoetst diende derhalve slechts te worden aan artikel 8 EVRM. Voor zover de rechtbank dit (impliciet) heeft gedaan hebben eisers daar de navolgende kritiek op:

- uitsluitend lid 2 van artikel 8 EVRM diende te zijn toegepast en derhalve niet hetgeen in artikel 3.16 Vb is neergelegd waar het betreft eventuele inmenging c.q. positieve verplichting;
- terecht wordt voor wat betreft de uitzonderingsmogelijkheden als bedoeld in artikel 8 lid 2 EVRM in het a quo gewezen op de begrippen goede zeden en economisch welzijn nu dit ook in dit lid 2 is te lezen;

JAP A JOE

advocatenkantoor

het begrip goede zeden wordt niet nader uitgewerkt hetgeen een manco is hetgeen mogelijk veroorzaakt wordt doordien dit begrip is vanzelfsprekend vaag en landgebonden is;

desondanks verdient en verdiende dit wel degelijk nadere uitwerking niet slechts wegens eventueel motiveringsgebrek doch ook omdat het bijvoorbeeld niet zeker is of er inderdaad sprake is van strijd met de goede zeden;

het gaat er dan om of onder stringente voorwaarden toelaten van bijvoorbeeld kinderen uit polygame situaties kan worden toegestaan en of zulks op veel weerstand zou stuiten bij de bevolking; te denken valt dan aan het in het geldend (islamitisch) recht opgenomen principe dat de referent over (ruim) voldoende inkomen beschikt om het levensonderhoud van alle tot de polygame gezinsleden behorende familieleden te voorzien;

bovendien behoort het mogelijk tot de goede zeden om de rehtens in de landen van herkomst gerespecteerde familierelaties ook alhier te respecteren;

de kern van de zaak lijkt meer te liggen in de kwestie van het economisch welzijn welk begrip in het a quo wordt gekoppeld aan beperking van immigratie; dit lijkt op het eerste gezicht een plausibel argument, doch ook hier ontbreekt een nadere toelichting laat staan onderbouwing;

gezien de demografische ontwikkelingen (van algemene bekendheid: toenemende vergrijzing, toenemende emigratie, afnemend geboortetal) kunnen en dienen bij het argument economisch welzijn grote vraagtekens worden gezet;

in de visie van appellanten wordt het dan ook tijd dat ter bevordering van de duidelijkheid in de rechtspraktijk verweerder één en ander nader onderbouwt;

- indien het tot een belangenafweging zou moeten komen dan dient in de visie van appellanten de "bewuste"(?) keuze van referent gezien het voorzegde in het kader van het bepaalde in artikel 3.16 Vb in redelijkheid buiten beschouwing te worden gelaten; voorts worden de familiebanden er niet minder om indien men niet (altijd) bij elkaar woont, de kinderen al wat ouder zijn en lange tijd in Marokko hebben gewoond.

JAP A JOE

advocatenkantoor

**GRIEF II**

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 10:

" Uit de overwegingen van het bestreden besluit blijkt dat verweerde rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige eiser, Wat betreft het gewicht dat aan het belang van het kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat artikel 3 van het IVRK, zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in onder meer haar uitspraak van 22 februari 2006, JV 2006/132, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Van de door eisers gestelde schending van artikel 3 van het IVRK is derhalve geen sprake."

**Toelichting**

De door de rechtbank geciteerde uitspraak van Uw Afdeling is helder: met de belangen van kinderen dient ingevolge artikel 3 IVRK door verweerder rekening te worden gehouden zij het dat dit Verdragsartikel geen norm bevat om zonder nadere nationale regelgeving het gewicht van die belangen in concrete gevallen te kunnen bepalen.

Hiermede is niet gezegd dat deze belangen geen gewicht wordt toegekend, hetgeen impliceert dat verweerder daarin zelf actief dient te zijn. In dit verband zij ten overvloede nog gewezen op de tekst van artikel 3 IVRK waarin in lid 1 duidelijk wordt gemaakt dat de belangen van minderjarigen de eerste overweging dienen te vormen welke formulering er bepaald op duidt dat deze belangen niet gewichtsloos zijn.

Verweerder heeft in de eerste beslissing gesteld dat de grenzen van dit Verdragsartikel niet verder strekken dan die welke in artikel 8 EVRM zijn te vinden welk standpunt in beroep is herhaald. In de in beroep bestreden beslissing echter luidt het standpunt dat artikel 3 IVRK in het geheel geen directe werking heeft. Wat daarvan verder zij: uit dit alles valt slechts op te maken dat verweerder het bepaalde in artikel 3 IVRK om de diverse genoemde redenen naast zich heeft neergelegd,

JAP A JOE

advocatenkantoor

hetgeen niet juist is.

Indien dit inderdaad niet juist is, dan is het evenmin juist dat de rechtbank deze onjuistheid herstelt. De wijze van reparatie laat overigens ook te wensen over nu slechts wordt overwogen dat uit het bestreden besluit zou blijken dat verweerder rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige. Welke feitelijkheden bedoeld worden is daarmee in het midden gelaten en –belangrijker- eveneens welk gewicht die belangen bij de weging door verweerder daaraan is toegekend.

#### MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellanten in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

Advocaat-gemachtigde

